

פירות בר

"הפיגם והירבוזין השוטים והחלגי לוגות, כוסבר שבהרים והכרפס שבי נהרות והגרגר שבאפר — פטורים מן המעשרות"

סדר זרעים, מסכת שביעית ט'

כוסבר שבהר וכרפס שבהר וגרגר שבאפר — פטורים מן המעשרות והמתוק והעז מטל השמים וממשמני הארץ לא יהיה בהם יד אדם לבדם יעלו בר כוסבר שבפסגות הר כרפס שבאפולולית גרר גרר בחיבוי אפר טעמים עומד בהם לעולם ניהוהם לא נמר לא צוה עליהם בכתבי מקדשים או במועדי מנחה וזבח שמורות נדירות של טבע וקלומות אדם, שבלכתו צירי בדרך ובשכבו אפרקון ובקומו לעבודת יומו או בשוכו לילה לילה לנדודי נפשו הרעבה יש אולי מי שיסעד אותו בצערו כוסבר שבהרים, כרפס שבנהרות גרר שבאפר.

מנתם הירשהאוגה — רישום

די תן קול תד כציפרניו בכקר שהשתזו בפחד הלילי להיות כנשר עט ובמרום כרות רפאים צוללת ומחפה כפנטום רפאים פורש כנפיו וצף וגופו סם שנאה מלא להיות גוף תד ובשריקה אשר ננעצת ודי

גע, גבעול דק. זה זר גוע בידך גבה מכל מגע יד וע בו קול עז שנעלם צבעו באורך מגביה להוסיף אורך דינך קראו לו בקו הישר שחרץ על חזו בקש את אש עגולי עינך חלם על עתות פרחיו גלוי כזרי חג, גמיש כגבעול ברוח נעה — כר, גע, גבעול דק, קח, גוע בידך, הביאו אל הגבעה מעבר.

חשור בלתי מנוקד כרו לאפשר לקורא — או ל- קוראים לנהל אתו את ה- רו-שיח.

מפה לפה

אנחנו יוצאים ובאים נתקלים זו בזו בדלת הבית כמו בקצה הארץ עומדים ועוברים והחשך בינינו קופא איך שאנחנו בעורו-עיינים מעבירים קרח שחור מפה לפה

מעשה ידי שהוא ישר בעיני

על חרבות יפו בניתי שכוף-עולים לכן לאלה שיבואו לגור בו

כאשר בנדי הלכנות מסיד בצעתי כפר לחם לפטמו בחמוצים, דברי ירק וגבינה ראיתי הקיר ורויחי ממי הברז הנוסף, הקיר ראיתיו נצב על כנו ואינו נוטה לצד זה ולא לצד זה. אמרתי בלבי: הרי מעשה ידי שהוא ישר בעיני

ולאחר ששטפתי פני מכתמי הצבע הצורב, לעת ערב ראיתי שפרור האש טובל בים כמו לב אדם שוקע וקניו מחוירים מחוירים ומאבדים קו אחר קו ואף-על-פי-כן הלכתי בדרך-עפר, חצייתי צללים יבשים מקרים של אנשים שהיו קרובים. חצייתי כאמור צללים בצלי שלי

הם מיתרים של כנור עפר ואני קשת-כנור על פניהם

ובלבי קייתי שתמשך ותמשך הדרך ולא במהרה אבוא בצל קורתך הקיץ היה צרבי וזר, הערב ככלב חוזר לביתו חצוי שתי וערב בצללים של אנשים קרובים ובצלי שלי

צווארו של המוכה במין תאוה משונה. ואנשים סביב במעגל פולחני מביטים בשתיקה. הפסקה מטודית. המכה עוזר למזפה לקום ומוליך אותו אל הברז ורוחץ את פניו מן הדם. והם חוזרים והמכה שב להכות את המזפה והמוכה חובק ומושך אליו את צווארו של המכה — "סתמי את הפה!" — ירדה סטירה על פניה של לעסנית נפוחת אברים שניסתה לבקש רחמים. ליד מגדל שלום עמד המון צפוף. יללות צופרים. שתי מכוניות שיטור סגרו את התנועה. "אני ראיתי — אני ראיתי!" — הסיעה אשה אחת מבוהלת את עיניה מאדם לאדם. "מה ראית, גברת?" — נהם צעיר בקול גס. "ועוד ממש ילדה..." — נאנחה אשה אחרת והתרחקה ומישהה את סל הקניות שלה מכל צדדיו. "אני ראיתי!" — המשיכה לרגוש הראשונה, "היא עפה — עשתה עם הידים!" — גיסה לפרוץ לו דרך פניה, במרפקים, בעקבים, במצח נוגח. גופו שתת זיעה רעה. "לאן אתה נדחף?" — בלם אותו שוטר. לא היה לו קול. כמקיץ, התבונן סביב, כמעט צחק, נסוג. "מה השם שלה —" שאל בסוף בקול רפוי. איש לא שמע. על המדרכה עמד איש כבד, גדול, חמור פנים, מנסה בלי הרף לסגור את הצווארון והצווארון שומט ונופל. ניתן לנחש את ליבו — קרחון. עיניו לא הביטו לשום מקום. עוד מעט יתפורר, ינקו, ימרקו. אבק יכסה, ואיש איש במקומו. באמצע. אחר כך באוטובוס: "אדוני", פנתה אליו ילדה קטנה, חצופה רגילה, שיער בלי סרט כחול, בלי סרט בכלל, פרוע רגיל, רגלה האחת כבר ביציאה. "אדוני, איזה יום היום?" "יום רגיל." "אף פעם זה לא יגמר" — נהם הנגה כלעצמו ו-פססט פססט סגר את הדלת ופססט-ס-ס פתח אותה לאט למאחר אחד

אצבעותיה החלו לשחק ברוכסן הארנק, העולם חוזר לתווה, מצפה להבהרות. "משהו מבולבל. בלי סוף", הרגיש צורך להסביר. ואולי התנצל. "יש לי ילדה בת שמונה. לא תאמיני". מהר שלפה תמונה: היא עצמה בשמלת כלולות לבנה ובחור משופם — בתוך מסגרת פקועי פרחים מסוגננים. "והילדה?" "נפרדנו. השארתי אצל התופרת. זה סיפור", אספה את הארנק, את החיוך, טופפה והתרחקה. ומן המדרגות: "תבוא מחר באותו זמן, אספר לך". האיש השמנמן והנחם, פניו עתה להבות, מחליף כיפה במגבעת, לא מביט בפני איש, יורד במדרגות, פתאום מפנה ראשו, מנענעו אליו ומפטיר משהו בלי קול. כל הדרך אל היציאה מחפש את צווארו, אוזנו, בכיסים, כאילו שכח איזה דבר, אחר כך להלך ברחובות ולהביט בפרצופים. הוא מנוודה. הוא מבוקש. הוא עין צופיה. אולי ימצא אותה ברחוב ה- ירקון. תיירים, בתי מלון, כליל לשונות. באיזו לשון יפנה. ילד קטן ביקש ממנו והוא חצה עימו את הרחוב, יד ביד. איש שאל לכתובת והוא אמר לו. לו הקשיב לקול הטלפון. לו הקשיב היטב לקול הטלפון. אבל הוא לא הקשיב. הים רגש מאד, קודר, חסם את השמש. עשרות גופות שרועות על החול בלא תנועה, עירבוביה נפלאה. שום דבר לא סדור, והכל כפי שצריך. מי יענה, יעיד. צעיר אחד, עיניו עצומות, מחליק על ברכה של צעירה אחת, עיניה עצומות, בתנועה חוזרת, אוננות נצחית, פרטית מאד, מתי התחילה. לעולם לא תיגמר. הרוח צוננת לא מפריעה להם, איך תתדור, איפה. גם הרוח כך, גם הים. אלוהים! — ליטף את המעקה הצבוע בצבע ירוק שמן מצחיק — אלוהים! — רחשו שפתיו כבתפילה. בציפורן האצבע ניסה לקלף איזו בליטה, ודאי נשארה מן הצבע של שנים קודמות. ליד פתחו של בוטיק-מכונות-משחק היו שני צעירים מכים זה בזה. האחד בריון בסרבל כחול — כנראה בעלי המקום — היה חובט ובוועט בצעיר רזה משופם. וכשהיה מפסיק, היה המוכה חובק ומושך אליו את

"אתה בטוח שזה בדיחה אחרונה?" "קמת לא טוב הבוקר, חבר" — כבר קיפץ ארלה שפיץ ועבר אל דבלה כרוזת לספר לו את הבדיחה האחרונה ולתפוס אצלו, אם אפשר, הדלפה קטנה ממה שאמר וזנון לזונזונסקי מלשכת הצמרת. ולרוץ הלאה. ארלה רוץ רוץ ואל תשכח לקנות געליים מעור רך בוקס איטלקי אוריגניל! פתאום באה וישבה. "אתה יודע איפה הבעל-הבית השני? זה עם העיניים הירוקות?" לא קשה היה לנחש את מקצועה. עם האבזם הענק והמכנסים ההדוקים וחולצת הדשים הכתומה הקשורה בקשר שפנפנות מתחת לשדיה כדי להגביהם והשן החסרה, המתקשרת יחד עם הצלקת שמתחת לשפתה התחתונה איכשהו אל יד מסתורית ומענישה של סרסור אלהי, ומשקפי השמש הענ- קיים על חצי הפנים והלעיסה הבלתי פוסקת הזאת בפה פעור. אבל עם סרט כחול קשור בשיער. "לא", אמר. הוא לא ידע. היא הביטה בו. "שבי. את יכולה לחכות לו כאן". ישבה, חדלה ללעוס, כיווצה שפתיה ברבע חיוך, ממתינה. עורו סמר. זיכרון עתיק רעד על פניה. ידו נמשכה אל סרט הלולאה. והוא תפש, מתחת לדף השולחן, ברגע האחרון ממש, את ידו בידו. "תוריד את המשקפיים". "לא כאן. יש לי מקום. יש לי עיניים ירוקות". "אני לא רוצה כלום". האשלייה הנוראה הזאת. רק מפני שאומרת מלים שלמות. החיוך. פתאום, כנוכרת, שברה את החיוך וחזרה ללעוס. הדליקה סיגריה, שתי מציצות חפוזות, משעמם, מעכה את הסיגריה — ושוב כמקודם תנועת האצבעות, איטית, מעודנת, אצבע בלחיצה דקה על משקפיה — וחוזר החיוך הזוה עם כפיפת-ראש, כאומר: נסה אותי, מצא אותי, גלה אותי מחדש, כך, זו אני — אני אנושקה — "מה אתה עושה?" "כותב סיפור".